

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.173 van 11 mei 1999
in de zaak A. 54.627/XII-1628.**

In zake : 1. Luc CAMPENS,
2. Ann ASSELMAN,
samenwonende te NINOVE,
Oudstrijdersplein 2

tegen :

de stad NINOVE.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc CAMPENS en Ann ASSELMAN op 17 november 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit genomen op 16 september 1993 door de gemeenteraad van de stad Ninove, waarbij :

1. het onteigeningsplan en de onteigeningstabel van een deel van sectie B, nr. 694 g, groot 76m² 22 dm², gelegen Oudstrijdersplein 6 te Ninove, voorlopig wordt goedgekeurd;
2. goedkeuring wordt gehecht aan de machtiging van het college van burgemeester en schepenen tot het inrichten van een openbaar onderzoek en het belasten van het 2e Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen met de uitvoering van de onteigening;
3. de onteigeningsvergoeding kan verrekend worden op art. nr. 762/710/51 van de buitengewone dienst van de begroting 1993;
4. de Informatiedienst belast wordt met de praktische uitvoering van dit besluit, in samenwerking met de dienst Patrimonium;

Gelet op de kennisgeving van de memorie van antwoord aan de verzoekende partijen op 18 maart 1994;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 februari 1999 houdende bevel tot neerlegging van dat verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 30 maart 1999;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gehoord het verslag van J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN HAESENDONCK, die loco advocaat A.-J. DE WILDE verschijnt voor verzoekers, en van advocaat E. STRADIOT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 4 november 1998, in zijn eensluidend advies;

Gelet op artikel 21, tweede lid, en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij de kennisgeving van een kopie van de memorie van antwoord aan de verzoekende partijen de hoofdgriffier melding heeft gemaakt van voornoemd artikel 21, tweede lid;

Overwegende dat de verzoekende partijen binnen de termijn van zestig dagen, bepaald in artikel 7 van het besluit van de regent van 23 augustus 1948, geen

memorie van wederantwoord aan de griffie hebben toegestuurd; dat krachtens voormeld artikel 21, tweede lid, in zulk een geval vastgesteld dient te worden dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde vernietiging te verkrijgen;

Overwegende dat verzoekers, na er op te hebben gewezen dat de uitspraak van de Raad van State slechts plaats zal hebben vier jaar en tien maanden nadat de griffie kennis heeft kunnen nemen van de termijnoverschrijding, betogen dat het doel dat de wetgever bij het instellen van het vermoeden van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voor ogen had, namelijk het inkorten van de rechtspleging, in die omstandigheden niet wordt bereikt; dat zij zulks vastknopen aan de vaststelling dat, in weerwil van de artikelen 7 en 8 van het regentsbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, de griffie noch de partijen noch de auditeur op de hoogte heeft gebracht van het overschrijden van de termijn om een memorie van wederantwoord in te dienen, zodat deze pas in het auditoraatsverslag van 11 september 1998 werd gereleveerd; dat volgens hen aldus de zin en verantwoording van de zeer zware maatregel waardoor zij worden getroffen afwezig is, waaromtrent het Arbitragehof in zijn arrest 27/97 van 6 mei 1997 geoordeeld had dat die maatregel redelijk verantwoord was ten aanzien van het doel de rechtspleging te versnellen, m.a.w. dat indien de Raad van State niet in de mogelijkheid verkeert onverwijld uitspraak te doen de sanctie elke juridische noodzaak ontbeert; dat verzoekers ook verwijzen naar het vertrouwensbeginsel in verband met de redelijke termijn, naar de rechtsverwerking en naar de wetgeving en rechtspraak van vóór de wet van 17 oktober 1990, inzake ongewilde overschrijding van de termijnen bij het indienen van memories; dat zij in ondergeschikte orde vragen, indien de Raad van State die argumentatie als

ontoereikend zou aanmerken om te concluderen tot voortzetting van het geding, een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, die als volgt zou luiden :

"Is artikel 21, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wanneer het bepaalt dat het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van verzoekende partijen dient te worden vastgesteld, en derhalve de vordering van verzoekers voor onontvankelijk dient te worden verklaard wegens het ontbreken van het vereiste belang bij onopzettelijke overschrijding van de termijnvoorwaarden voor de indiening van een memorie van wederantwoord, om reden dat hierbij gelijkschakelijk gebeurt tussen de gevallen waarbij de Raad geen mogelijkheid wordt geboden om zonder verwijl uitspraak te doen onder meer ter oorzaak van ontijdige melding door de Griffie van de Raad van State van de termijnoverschrijding overeenkomstig de artikelen 7 en 8 en 14bis § 2 van het regentsbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling van de Raad van state en deze waarbij de Raad deze mogelijkheid van uitspraak zonder verwijl wel wordt geboden, aldus discriminatie in het leven roepende tussen de Belgen ?"

Overwegende dat vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoekers zich niet beroepen op overmacht waardoor zij de termijn voor het indienen van een memorie van wederantwoord ongewild zouden hebben overschreden; dat bijgevolg het daaraan door de wet op dwingende wijze verbonden gevolg onverminderd geldt, namelijk het vermoeden van gemis aan belang; dat verzoekers overwegingen in verband met het vertrouwensbeginsel en rechtsverwerking dan ook niet ter zake dienend zijn, daar algemene beginselen geen afbreuk kunnen doen aan duidelijke wetteksten; dat uiteraard de wet zoals zij gold voor het instellen van het vermoeden van gemis aan belang bij het huidige artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op Raad van State en de toenmalige rechtspraak niet meer kunnen gevolgd; dat, overigens, in tegenstelling tot wat verzoekers betogen, de griffie van de Raad van State niet te kort is gekomen aan de ver-

plichting van de artikelen 7 en 8 van het procedurereglement, gelezen in het licht van voormeld artikel 21, tweede lid, aangezien die bepalingen enkel de mededeling voorschrijven van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij of van het ontbreken ervan, waardoor de termijn om een memorie van wederantwoord of van een toelichtende memorie in te dienen begint te lopen; dat een soortgelijke verplichting tot kennisgeving met als gevolg het ingaan van een vervaltermijn, niet bestaat met betrekking tot de memorie van wederantwoord, hetgeen logisch is omdat het dossier bij ontvangst van de memorie van wederantwoord of van het verstrijken van de termijn om ze in te dienen rechtstreeks overgemaakt wordt aan de auditeur-verslaggever en het pas bij kennisgeving van diens verslag is dat aan de partijen weer termijnen worden opgelegd voor het indienen van hun laatste memories; dat echter artikel 14bis van het voornoemde procedurereglement voorschrijft dat bij toepassing van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten, de auditeur-verslaggever binnen acht dagen na het verstrijken van de termijnen -waarmee worden bedoeld de termijnen voor neerlegging van toelichtende memories en memories van wederantwoord - verslag uitbrengt bij de voorzitter van de kamer; dat in deze zaak weliswaar aan dat voorschrift niet werd voldaan in zoverre niet binnen de acht dagen verslag is uitgebracht; dat zulks echter niet afdoet aan het hoger vermelde dwingend voorschrift van de wet, krachtens welk het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld; dat volledigheidshalve nog kan worden vermeld dat het oogmerk van de wet van 17 oktober 1990 waarbij artikel 21, tweede lid, in de wetten op de Raad van State werd ingevoegd, niet enkel was de procedure te versnellen, maar ook te vermijden dat de Raad van State uitspraak zou doen over beroepen waarvoor de verzoekende partijen elke belangstelling verloren hadden en dat hen daarom de verplichting werd opgelegd voortdurend van hun belangstelling te laten

blijken, onder meer door binnen de gestelde termijnen memories in te dienen;

Overwegende dat wat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof betreft, uit hetgeen voorafgaat ook moet worden afgeleid dat de ongelijke behandeling waarvan verzoekers het slachtoffer menen te zijn niet voortvloeit uit artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, welke bepaling hoe dan ook een "onverwijld" uitspraak voorschrijft wanneer de termijn voor het indienen van de memorie van wederantwoord niet werd geëerbiedigd, noch uit een bepaalde interpretatie ervan, doch uit haar feitelijke toepassing, ook al zou deze haar oorzaak hierin kunnen hebben dat verschillende uitvoeringsbepalingen de mededeling van de memories van antwoord enerzijds en die van de memories van wederantwoord anderzijds regelen; dat er dan ook geen aanleiding bestaat om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op elf mei 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.